

ŞU
SARHOŞA
BAK

Nureddin Yıldız'ın 17.01.2016 tarihli (261.) Hayat Rehberi dersidir.

Hamdele-salvele.

Aziz kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in ilk iman eden insanlardan oluşan ashabı, bizim "ashab-ı kiram" diye bildiğimiz ilk nesil hakkında bazı tespitlerimizi yeniden hatırlamamızda fayda var.

Öncelikle, ashab-ı kiram diye andığımız insanlar yüzde yüz bizim gibi insan olan kimselerdirler. Onları melekler, cinler veya farklı bir mahlûk şeklinde anlamamız doğru değildir. Ashab-ı kiram, bizim gibi eli, kolu, gözü, ayağı, midesi, bağırsağı olan insanlardır. Onlara insanüstü herhangi bir mevki takdir edersek yanlış oluruz. En başta, en büyükleri Ebu Bekir radiyallahu anh olmak üzere ashab-ı kiramın tamamı insandılar. Bu çok önemli bir noktadır. Şeytan özellikle onları insanlık üstü bir noktaya taşımamızı ister.

Bu sözü tekrar vurgulayarak söylüyorum: Ebu Bekir radiyallahu anhin, Ömer radiyallahu anhin melek gibi biri olduğuna inanmamız şeytanın işine gelir. Çünkü sürekli meleklerle oturup kalkan, melek gibi anlayışı ve pazısı, dili, ayağı olan insan bizim yetişemeyeceğimiz, yaptığını yapamayacağımız bir insan olacağı için şeytan ister ki Ebu Bekir radiyallahu anhi farklı görelim. Şeytan "Eh, onun gibi bir insan olmak kime nasip. O farklı yaratıldı bir kere" dememizi ister. Öyle olunca da bize Ebu Bekir'in kıldığı namazı, Ömer'in tuttuğu orucu, Osman'ın ahlakını, Ali'nin cihadını -radiyallahu anhüm cemian- taklit edemeyeceğimizi kabul ettirir. Bu da bizim aleyhimizedir.

Hayır, bizzat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de insandı. Kur'an'ımız Peygamber aleyhissalatu vesselamın bile insan olduğunu, insan olarak kulluk yaptığını bize haber veriyor. Onun yanındakiler zaten insan olarak doğdular, insan olarak yaşadılar, insan olarak öldüler. Bu birinci gerçeğimizdir.

Kardeşlerim,

Ashab-ı kiram hakkında -Allah onlardan razı olsun- bilmemiz gereken ikinci büyük gerçek şudur: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e peygamberlik gelince Allah Teâlâ vakumlanmış, tertemiz, hiçbir sorunu olmayan on bin kişilik orduyu; "İlk iman edenlerin bunlar olacak!" diye getirmedir. Allah hiçbir peygambere de böyle bir nesil vermedi.

Ustaların ağaçtan-taştan yontup kullanılacak mobilya yaptığı gibi Allah'ın peygamberi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem başta olmak üzere **bütün peygamberler ağaçtan yontar gibi, taştan yontar gibi taşlaşmış yürekli insanlardan, ağaçlaşmış bedenli insanlardan kendilerine iman edecek kimseler bulmaya çalıştılar. Bütün hocaların, öğretmenlerin bunu bilmesi gerekiyor.**

Belki sadece Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hanımı anamız Hadice bunun dışında, istisna tutulabilir. Çok ciddi bir şekilde, hazır lokma gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem iman etti, bir dakika bile tereddüt etmedi. Belki bir tek onun için iman etmeye hazırды denebilir. Onun dışında ashab-ı kiramın tamamı için geçerli bir kural şudur:

Peygamber'imiz, hiçbir şekilde Allah'ın hazır iman edecek kullarının peygamberi olmadı. Tam aksine beş-onu istisna tutulacak olsa bile ashab-ı kiram büyük bir bataklığın içinde idi. Kur'an-ı Kerim onlara böyle haber veriyor. Allah, "Ateş çukurunun etrafında

dolaşıyordunuz” buyuruyor: “Ateş çukurunun etrafındaydınız da bu peygamber geldi, sizi kurtardı.”

Hepimizin bildiği ve örnek olarak dinlediğimiz, kendi çocuklarını öldürmekte sakınca görmeyen insanlardan söz ediyoruz. Alkolünden, zinasından, kumarından tutun, -kötülük olarak ne biliyorsak- bu kötülüklerin işlendiği toplumun bireyiydiler. İçlerinden Ali bin ebi Talib radiyallahu anh küçük çocuğu, tertemiz olarak geldi, iman etti. Ebu Bekir radiyallahu anh, zamanında da temiz ahlaklı bir insandı. Ama bunlar yüzlerce değil. Yüz yirmi bin civarındaki sahabinin yüz-iki yüzü bile geçmişi böyle temiz insan değildi. Kirli bir yaşamdan, nuranî bir hayata yükseldiler.

Bu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hangi kayaları yontarak kullanılabilir malzeme ürettiğini gösteren ve onun muvaffakiyetinin belgesi olan bir sözdür. Ashab-ı kiramın -Allah onlardan razı olsun- eksinin çok alt tabakalarından, artının sonuna doğru nasıl yükseldiklerini gördüğümüz zaman bir kere daha, belki bin kere daha takdirle ve hürmetle onlar gözümüzde büyümüş olmaktadır.

Ashab-ı kiramın bu gerçeğini unutmuyoruz. Çok kötü bir hayat yaşıyorlardı; zulüm, işkence, cinayet onların hayatının gündelik konularıydı. O hayattan sıyrılıp “Allah!” dediler. Bu müthiş bir şeydir. Bugün biz kulağına üç günlükken ezan okunmuş Müslüman anne ve babaların çocukları, doğduğumuz günden itibaren minarelerdeki ezanları dinleyen kimseler olarak kıyamet günü bu terazinin nasıl kurulacağını düşünmek zorunda hissetmeliyiz. Neden?

Çünkü biz çok abartılı bir hayatta doğduk. Hatta bugün bunu dinleyen nesil, ezan niye yasaklanır, bunu bile bilmeyen bir nesildir. “Kur’an’a tutmak yasak olur muymuş, Kur’an okuyan hapse götürülür müymüş?” diyecek kadar nimet içinde doğmuş bir nesiliz.

Bataklık içinde doğmuş ashab-ı kiramı anlamak için tefekkür etmemiz lazım. Nasıl bir hayattan geldiler, nasıl bir nimete ve nasıl bir lütfâ sahip oldular? Bunu özellikle tefekkür etmemiz lazım. Çocuklarımıza ashab-ı kiramı anlatırken bu noktadan başlanmalıdır. Çünkü çocuklarımız doğduğu gün ezan dinlemeye başlıyorlar. Allah'ın nimetlerinin kıymetini bilmiyorlar. Zengin babanın çocuklarının ellerindeki harçlığı çarçur ettiği gibi büyük bir İslam savurganlığı, Allah'ın kitabının kıymetini bilmeme, şeriatın ahkâmının üzerinde tefekkür etmeme hastalığı bu yüzden peyda oldu.

Fakir büyüyen çocukların büyük şehirlerde simit satarak, soğuk su satarak harçlık toplayıp daha sonra nimet sahibi olanların elindeki nimetinin kıymetini bildiği pozisyonu ashab-ı kiram üzerinde tefekkür etmeliyiz.

Sadece aklımızı iyi kullanmamıza yardım etmesi bakımından Ömer bin Hattab radiyallahu anhın şu sözünü hatırlayabiliriz. Diyor ki: **“Cahiliyeyi -yani kâfir hayatı- bilmeyen İslam'ı da tanıyamaz.”** Allah ondan razı olsun. Cahiliyeyi bilmeyen İslam'ı da anlayamaz. Çünkü İslam büyük bir nimettir, o nimetin içinde doğup büyüyenler namaz kılan annenin-babanın çocuğu olanlar her şeyin böyle olduğunu zannedebilirler. Bu yüzden sonradan ihtida edenler, namaz kılarken bizden daha iyi kılıyor olabilirler, orucun kıymetini bizden daha iyi biliyor olabilirler.

Ashab-ı kiram hakkında diyoruz ki: Çok kötü bir hayattan büyük bir İslam hayatına geçtiler. İman etmemişlerdi, değil iman etmek, insanlıklarında sorun vardı ki Kur'an-ı Kerim'in onların bu sorunlu geçmişinden bize verdiği örnekler tüyler ürperticidir. İman ettiler, iman

ettikten sonra da eskinin sıkıntılarıyla “Şöyle böyle Müslüman olalım...” gibi bir manzaraya düşmediler.

İman ettiler, sanki cennetten çıkmış gelmiş gibi de bir Müslümanlık yaşadılar. Muhteşem bir Müslümanlıkları oldu. Onların muhteşem, kaliteli Müslümanlıklarına Allah celle celâlühü şahit, Peygamberi şahit. Elimizdeki Kur’an’ın övgü dolu ayetleri var.

Nasıl Kur’an’ımız bize “Ahiret gününe iman edin” diye ayetler okutuyor ve biz de ahiret gününe iman ediyoruz, aynı şekilde ashab-ı kiramı Allah’ın beğendiğine dair ayetler var. **رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ** “Allah onları beğendi, Allah onları beğendi, Allah onları beğendi.”

Onlar da Allah’ı beğendiler ama. **وَرَضُوا عَنْهُ** “Onlar da Allah’tan memnun.” Karşılıklı. **Onlar, Allah’ı mal ve can verip cenneti karşılığında beğendiler, Allah da onların samimiyetini ve ihlasını beğendi. Beğendiği için de onları cennetinde ağırladı. Bize de onlardan kendimize ders çıkarmak, ibret almak düştü.**

Çünkü onlar özel bir cennete gitmeyecekler. Bizim de davet edildiğimiz cennete gidecekler. Onlar özel bir cehennemle tehdit edilmediler, Allah’ın bizi tehdit ettiği cehennem hangisiyse ashab-ı kiramı tehdit ettiği cehennem de oydu. Peygamber’imiz de aynı, Kur’an’ımız da aynı, namazımız da aynı, Rabbimiz de aynı. O zaman biz ashab-ı kiram üzerinden çok ciddi dersler çıkarmak zorundayız.

Kardeşlerim,

Ashab-ı kiramda şöyle bir anlayış yanlışır: Şimdi biz sahabeyi övüyoruz, takdir ediyoruz, Müslüman değilken çok kötüydüler diyoruz, Müslüman olduktan sonra muhteşem oldular diyoruz. Bu bir genellemedir, genel itibarıyla böyleydiler, Allah onlardan razı olsun ama bir hakikat var: Kur’an’daki ayetlere bakıyoruz, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in hadis-i şeriflerine bakıyoruz.

Bakıyoruz ki iman ettikten sonra, Peygamber aleyhissalatu vesselam aralarında iken, Medine gibi bir yerde de eskiden ve cahiliyeden kalma hastalıklarından bazıları nüksetmiş. Ama imanlarına değil, amellerine nüksetmiş. Yani yoldan hiçbir zaman geri gelmediler, zaten yoldan geri gelen sahabi olmaz.

Allah ve cennet yoluna çıktılar, çıkış o çıkış, geri gelen olmadı ama yolda lastiği patlayan olmuş, hararet yapanı olmuş. Yani ashab-ı kiram melek değildiler. Ashab-ı kiram, Allah’a iman etmiş ilk Müslüman nesil ama hata da yaptılar. Zina dâhil, alkol dâhil, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzurunda yanlış iş yapmak dâhil, hanımlarına işkence yapmak dâhil, hocalarına yanlış söz söylemek dâhil. Bunun için biz, “Ashab-ı kiram melek değildi, insandı” diyoruz. Melek olsalardı hiçbir hata yapmazlardı. Ashab-ı kiramı melekler gibi görmek çılgınlıktır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzurunda alkol kullanan oldu. Hanımını döven oldu. Kadın olarak yanlış söz söyleyen oldu. Çünkü ashab-ı kiram da bizim gibi insandılar. Bizim gibi, bir toplumun bireyiydiler. Bir toplumun bireyi olarak insanın düşebileceği hatalara düştüler. Ancak Allah’a imanları, Resûlullah aleyhissalatu vesselama sevgileri, şeriata bağlılıkları hiçbir zaman değişmedi.

İmanlarında sıkıntı olmadı ama amellerinde, günlük hayatlarında yanlış yaptıkları oldu. Bu yanlışlarının varlığını da Kur’an’dan öğreniyoruz. Kur’an-ı Kerim yaptıklarını söylüyor. Hadis-i şerifler, böyle böyle yaptınız diyor. Zina cezası gören sahabi var. Alkol cezası

gören sahabi var. Yanlışlıkla cinayete bulaşan sahabi var. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem emirlerini yanlış anlayarak yanlış yapıp sonra gelip af dileyen, helallik dileyen var. Bunlar ashab-ı kiramın içinde olmuş şeyler.

Niye bunları konuşuyoruz? Ashab-ı kiram, bizim önümüzdeki ilk nesil olarak örneğimizdir. Müslümanlığımızı, Allah'a gidişimizi, cennet umudumuzu ve cehennem korkumuzu onların üzerinden örnekleyerek alıyoruz. Ashab-ı kiram bizim şablonumuzdur. Müslümanlığımızı onların üzerine oturtuyor ve Müslümanlık böyle olur diyoruz.

Hocaların, şeyhlerin, sevdiklerimizin veya liderlerin hatasız olması için ashab-ı kiramın da hatasız olması lazım. Ömer sıfır hatalı, Osman sıfır hatalı, Ali sıfır hatalı, Ebu Bekir sıfır hatalı olacak ki vakıf başkanı da bin kere yanlış yapsa bile bir hikmete binaen olmuş olsun! Onun vakıf başkanının, hocasının, âliminin, şeyhinin 'hatalarında bile hikmet' ancak böyle olabilir. Hayır, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi Allah korudu; hiçbir hataya onu bulaştırmadı. Yaptıklarını, yapabileceklerini Allah önceden korudu. Yaptığı hatayı hemen düzeltti. Ama ashab-ı kiram için bu durum yoktur. Bu ayar yoktur. Masum olan sadece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'dir.

Kardeşlerim,

Bu kurallardan sonra bugün, iki sahabiden söz edeceğiz. Biri Sad bin ebi Vakkas radiyallahu anhtır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in yakın akrabalarından ve cennetle müjdelemiş, yaşarken cennet kokuları almış bir Müslüman, Sad bin Ebi Vakkas radiyallahu anh. Bir de Ebu Mihcen es-Sekafî isimli bir sahabi var. Ebu Mihcen de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in son senelerinde Müslüman olmuş, sahabilik unvanını yakalamış, Allah'ın cennetle müjdelediği insanlardan olmuş biridir.

Bu iki sahabinin üzerinden bugün Müslümanlığımızın bir boyutunu ele almaya çalışacağız.

Sad bin ebi Vakkas radiyallahu anh, Ömer bin Hattab'ın halife olduğu zamanda bugünkü İran topraklarını fetheden sahabidir. Allah ondan ebediyen razı olsun ve bize de onun girdiği cennetlerde, yanında bulunup o zaman yerde inşallah eli mi öpülür, ayakları mı öpülür, onunla buluşup feyizli yüzünü, bereketli ellerini görmeyi nasip etsin. Dua ediyoruz, âmin diyoruz.

O zamanki İran, bir Mecusî devletiydi. Yani ateşe tapınıyorlardı. Hâlâ da ateşe tapınma kalkmış değildir. O zaman ormanlardan odun getirip yakıyorlardı. Şimdi Mecusîler topraklarında doğalgaz çıktığı için doğalgaz kuyularının kenarında açtıkları bir vanayla yirmi dört saat hâlâ ateş yakıyorlar, "binlerce yıllık kültürümüz" diyorlar.

Allah, Ömer bin Hattab'dan razı olsun. O ateşi söndürdü, daha sonra o ateşi tekrar tutuşturanlara da Allah yeni Ömer'ler göndersin diye içimizden hasretle dualar ederiz.

Bugünkü İran, o zamanki Pers İmparatorluğu veya hadis-i şeriflerdeki ismiyle "Farisîlik" denen Fers İmparatorluğu'nun fethedilmesi Peygamber aleyhissalatu vesselamın planlarındaydı. Ömer bin Hattab, Sad bin ebi Vakkas radiyallahu anı görevlendirdi, Resûlullah'ın bu arzusu gerçekleşsin istedi. Ciddi bir ordu hazırlandı. Bugünkü Irak ve İran sınırına yakın bir bölgede Sad bin ebi Vakkas radiyallahu anh, büyük bir orduyla Mecusîliği İslam adına tarihe gömmek üzere hazırlık yaptı.

Ordunun içinde Ebu Mihcen es-Sekaff isimli bir sahabi vardı. Bu sahabi cahiliye döneminde yani Müslüman olmadan önceki dönemde alkol kullanan ve yoğun sarhoş olan bir insandı. Alkollü iken yazdığı şiirler dillere destan olurmuş; alkolü öven, sarhoşluğu öven şiirleri.

Müslüman oldu. Müslümanlığından yaklaşık beş sene sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sahabisi Sad bin ebi Vakkas'ın ordusunda bir nefer olarak görev aldı. Matarasına alkol koymuş. Askerlerin su içtiği matarasına. Sad bin ebi Vakkas radiyallahu anhin ordusunda, Allah'ın Peygamberi'nin ashabinın ordusu, büyük bir ordunun içerisinde; o İslam'ın, onların yeniden insanlığı kavuşturmak için uğraştıkları İslam hidayetinin en büyük yasaklarından birisi olan şarap, bu sahabinin matarasında var. Ve içerken yakalanmış.

Komutan Sad bin ebi Vakkas'a haber verilmiş. Denmiş ki: "Resûlullah'ın -aleyhissalatu vesselam- ordusunda alkol kullanan var." Bana getirin, demiş. Getirmişler.

Kardeşlerim,

Dipnot olarak şunu size izah edeyim. Hikâye anlatmıyorum. "Tarihte denir ki..." diye bir masal anlatmıyorum. Size Musannef bin Abdurrezzak'tan ve Musannef bin ebi Şeybe'den özellikle hadis değeri olan bir bilgiyi aktarıyorum. Yüzlerce şahidi olan bir olay; bize kültür olarak değil, hadis olarak aktarılmış bir olayı anlatıyorum.

Sad bin ebi Vakkas radiyallahu anh, huzuruna çağırılmış. Bakmış ki hakikaten alkollü, hapis cezası vermiş. "Senin bulunduğun orduya Allah rahmet etmez" demiş. Hapis. O arada da büyük komutan Sad bin ebi Vakkas, sıtma hastalığına yakalanmış. Çok ağır hasta. Yani yatalak vaziyetteyken ordu idare ediyor. Kendisi için büyük bir çadır kurulmuş.

Diyelim ki ordu beş yüz metre ileride. O da ordunun kenarında, yatalak, gözlerini açamıyor, ağır hasta. Alkol kullanan askeri de kaçmasın diye çadırın kenarına bağlamış. Ellerini ve ayaklarını zincirlemiş. Medine'ye döndüğünde Ömer'e teslim edecek onu. Çünkü Resûlullah aleyhissalatu vesselamın ordusunda Müslüman bir sahabi, büyük bir hata olan alkol kullanmış. Ve ağzı da kokarken yakalanmış.

Bu arada Sad bin ebi Vakkas, ordunun başına vekil bir komutan koymuş. Ordu İran üzerine gidiyor ama İranlılar da Rüstem denen meşhur komutanlarıyla ciddi bir direnişe hazırlanıyorlar.

Derken Sad bin ebi Vakkas komaya girmiş. Artık hareket edemiyor, yatalak vaziyette. Hanımı da onun yanında, Allah ondan da razı olsun. Çünkü ashab-ı kiram, bu bahsettiğimiz adamlar; cihada giderken ailece gidiyorlardı. Geri dönmek için değil, orada açılmış cennet kapısından Allah'ı bulmak için giderken hanımlarını da götürüyorlardı. Çocuklarını da götürüyorlardı. Ailece cihat ediyorlardı. "Gidip ganimet alıp geri geleceğiz" diye değil, "Oradan Allah'ı bulacağız" diye gidiyorlardı. Sad bin ebi Vakkas'ın hanımı da yanındaydı.

Savaş başladı, Müslümanlar ciddi zayıat vermeye başladılar. Bir gün, iki gün, üç gün sürdü bu. Sonunda Ebu Mihcen ayıldı; sarhoşluğu gitti. Baktı ki karşıda Müslümanlar kâfirlerle savaşıyor. Kahraman bir adammış. Bu manzara çok ağrına gitmiş.

Uzaktan, beş yüz metrelik bir mesafeden seyrediyor. Bakıyor ki sarıklı adamlar bir bir atlar üzerinden yere düşüyor. Ağlamaya başlamış. "Allah'ım! Şehitlik fırsatı bir kere geldi, ben de bu zincirlerle yakalandım" diye ağlamış. Sad bin ebi Vakkas'a rica edecek olmuş, o da koma hâlinde. Başkomutan ağır hasta.

Sad bin ebi Vakkas'ın hanımına: "Allah için beni dinler misin biraz?" demiş. O da gelmiş, "Ne istiyorsun?" demiş. "Şu zincirlerimi çöz, Sad'ın atını da bana ver, gideyim. Eğer geri gelmezsem kaçtı dersin. Geri gelirim Allah'a söz veriyorum, bu zincirleri kendim bağlayacağım."

Yani seni bu durumdan dolayı tehlikeye düşürmeyeceğim demek istiyor. Kadın da çok duygulanmış. Bismillâhirrahmânirrahim diyerek zincirlerini çözmüş. Sad bin ebi Vakkas'ın 'Belka' isimli meşhur bir atı var. "Bin bu ata, git bakalım" demiş. Bir de mızrak ve kılıç vermiş eline. Ve bu şartlarla Ebu Mihcen ayıldıktan sonra, sarhoşluğu geçtikten sonra savaşa katılmış. Vuruşuyor, dövüşüyor.

Sad bin ebi Vakkas bir ara gözlerini açmış, çadırından seyrediyor. "Yahu hanım, hayret! Şu at benim ata benziyor. Şu vuruşlar da Ebu Mihcen'in vuruşlarına benziyor ama Ebu Mihcen bağlı. Ben herhâlde rüya görüyorum" demiş. Tekrar yatmış.

Ebu Mihcen'in oradaki vuruşlarını ve kâfirleri dağıtışını gören diğer sahabiler, Allahuekber, yahu melekler yine geldi herhâlde demişler. Böyle bir pozisyon oluşmuş.

Allah'ın lütfu ve keremi ile Ebu Mihcen'in de katkılarıyla Pers İmparatorluğu mağlup olup gitti; İran fethedildi o gün.

Ebu Mihcen radiyallahu anh da söz verdiği gibi geldi, Sad bin ebi Vakkas'ın hanımı da geldi, ellerini bağladı ve hiçbir şey olmamış gibi orada oturdu, bekliyor.

Zafer tekbirleri getirilmeye başlandı. Sa'd bin Ebi Vakkas radiyallahu anh, sevincinden hastalığını unuttu. Çünkü Resûlullah'ın büyük bir arzusu gerçekleşti. Ölümçül hasta bile bu sevinçten iyileşiverdi. Allah onların hepsinden razı olsun.

Ebu Mihcen de hiçbir şey olmamış gibi zincirleriyle oturuyor. Sad bin ebi Vakkas'ın hanımı, Sad'ın ayağa kalktığını görünce tebrik etmiş onu. Sonra da "Bana bak, ben böyle bir iş yaptım. Suç işlediysen cezam ne ise ver" demiş. Yani; "Esiri Ömer'e götürecektin, sarhoştun. Ben bunu çözdüm. O at da senin atındı. Böyle bir iş yaptık" demiş.

Sad bin ebi Vakkas, "Nerede o Ebu Mihcen?" demiş. Kalkmış, çadırın dışına gitmiş. Ebu Mihcen demiş ki: "Allah şahit olsun, bu hataya hanımını ben ikna ettim. Yoksa onun bir kabahati yok. Cezamı verebilirsin." Sad bin ebi Vakkas radiyallahu anh da "Biraz önce melekler gibi vuruşan adama mı ben ceza vereceğim? Bırak bu zincirleri, git mümin kardeşlerin arasına katıl" demiş.

Kardeşlerim,

Bir Keloğlan masalı dinlemedik. Tarihte 'cengâver' olarak bilinen birisini dinlemedik. Sürece dikkat edin; cahiliyede yaşamış, alkolik bir hayatı var. Müslüman olmuş, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi görmüş, tövbe etmiş. Şeytan son bir koz oynayıp buna bir daha alkol vermiş, kandırmış onu. Tekrar alkol almış. Yılların cahiliyesine tekrar dönmüş ve sonra da o sarhoş hâliyle müminlerin emiri Sad bin ebi Vakkas'a yakalanmış.

Elleri ayakları zincirlenmiş, hayvan bağlanır gibi çadırın dibine bağlanmış. Medine'ye gidecek, cezalandırılacak. Çünkü İslam'ın kritik yaşadığı zeminlerde had cezası uygulamak yok. Medine'ye gidecek, İslam'ın istikrarlı olduğu bir yerde o cezasını bulacak.

Ancak, ey nefes alan bütün müminler! Nefeslerimiz dursun, kalplerimiz ürpersin! Şu manzaraya bakın! İçki içen, alkol alan sarhoş, Ömer bin Hattab'ın kırbaçlarını yemek için gün

bekleyen adam, ümmetin dara düştüğünü, atları üstündeki mücahitlerin kafalarının koptuğunu, ümmetinin perişan olduğunu görünce o hâliyle yalvarıp yakarıp ölüme gitmeyi arzu etmiş.

Şu sarhoşa bak, bir de camide namaz kıldığını zannederek ümmetin perişan hâline ağlamayı bile beceremeyen Müslüman'a bak! Sarhoşa bak, sarhoşun hâline bak, sarhoş dediğine bak! Bir de diploma peşinde koşmaktan otuz yaşına geldiği hâlde hâlâ ümmetine bir zırnık faydası olmamış, hâlâ kendisi için, makamı için, koltuğu için bir şeyler yapmaya çalışan, emekli olduktan sonra umre yaparak en büyük Müslümanlık kampanyalarına katılacağını zanneden nesle bak... bir de sarhoşa bak!

Ashab-ı kiramı biz Ebu Bekir'iyile ne hakla ölçeriz? Hangi hakla Ömer'e kıyas ederiz kendimizi? Sarhoşlarına bakıp, alkol almışlarına bakıp Müslümanlığımızı ölçmemiz gereken bir zamandayız biz. Ey Ebu Mihcen, ey alkol müptelası olmuş, ey en büyük günahlardan birini işleyen Ebu Mihcen, Allah senden razı olsun. Bu verdiği örnek, bu verdiği ders, bu gönderdiği mektup nasıl okunacak bu toplumlarda? **Müreffeh hayatımıza rağmen, oturduğumuz daireler önceki nesillerin kral dairesi dediği yerler olduğu hâlde, daha genişinde oturmak için krediye bulaşmaya fetva arayan nesil ve Ebu Mihcen!**

Kızlarını ve erkek çocuklarını Allah'ın şeriatına kurban etmeyi lafla bile beceremeyen nesle bak; ayıldığı bir saat olalı, daha yeni ayılmış bir Müslüman olduğu hâlde ümmet-i Muhammed'in düştüğü zafiyetten dolayı çırpınan Müslüman'a bak! Ey Peygamber'im! Sen ne nesil yetiştirmişsin meğer! Hep biz Ömer bin Hattab'a takıldık kaldık, Ali'ye takıldık, Halid bin Velid'e takıldık. Sarhoş olanı bile "Allah ve Resûlullah!" deyince yerinde duramayan, ne ateşli insanlarmış meğer!

Bizim ayıklığımız ve Ebu Mihcen'in sarhoşluğu arasında nerede yer bulacağımızı merak ediyorum kardeşlerim.

Ebu Mihcen, -Allah bilir ya- ne benim kadar ne de bir imam-hatip lisesi mezunu kadar ayet-hadis de bilmiyor olabilir. Hafız değildi bir kere. Taif fethedildikten sonra dokuzuncu yılda Müslüman oldu. Bir yıl kadar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile kaldı, iki yıl da Ebu Bekir'in; eder üç yıl. Ömer'in de birinci senesinde Kadisiye'ye katıldı. Dört yıl, bilemedin beş yıllık Müslüman. O yaştan sonra hafız mı olacak, hadisleri mi ezberleyecek? O yaştan sonra İslam namına ne öğrenebilecekti? Ama Allah bildi, Resûlullah bildi. Sarhoş olduğu hâlde, alkol kullandığı hâlde ayılınca Allah'ı hatırladı.

Bizim hacca gidip hatıra fotoğrafı çektirdiğimiz yerlerde Allah'ın cemalini aradı o. Biz hatıra fotoğrafıyla meşgulken, hacdan hatıralık malzemeler getirirken o, ayık olmadığı hâlde Allah'ın ve Resûlullah'ın vaadi olan cenneti cenk meydanlarında aradı. Onun sarhoşluğu bile bizim için ibret oldu. Sarhoşken gördüğü şeyleri -Allah ondan razı olsun- keşke biz ayıkken görebilseydik. Cennet umudu ayıkken gözlerimizi tüllendirebilseydi.

Sonra Sad bin Ebi Vakkas, "Seni affettim" deyince kalktı ve dedi ki: "Allah şahit olsun ki, bu fetihde adam olmak, at binmek, kılıç kullanmak nasip oldu bana. Bu melanete ölünceye kadar tutmayacağım bir daha!" Şükrünü böyle yaptı, Allah ondan razı olsun.

Ebu Mihcen diye anıtlar mı diksek acaba? Bu Ebu Mihcen'i kitaplara eğitim malzemesi olarak mı koysak? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yetiştirdiği ilk mümin neslin sarhoşuna bak! Kadınına bak! Şu kadına bak! İslam orduları başkumandanı Sad bin ebi Vakkas'ın karısına bir baksana! Kocasını ordu başı, ülke fethetmeye gelmiş, medeniyet denen

rezaleti yıkmaya gelmiş, Peygamber aleyhissalatu vesselamın derin ashabından birisi. Kadındaki cesarete bak! “Ne olursun şehadetime engel olma, bırak ben de gideyim ümmetime yardım edeyim!” diyen yalvarışa dayanamamış. Bırak Ebu Mihcen’deki yüreği, Sad’ın hanımındaki yüreğe bak sen!

Kadına bak! O kadını bir anıt gibi, koca bir minare gibi kapılarımızın önüne koyup evlerimizin penceresinden yirmi dört saat seyredelim de, **çocuğunu hafızlık yaptırmaya bile kıyamayan ve sadece mevlit gecelerinde, kandil gecelerinde, uyduruk bir başörtüsüyle, Kur’an dinlediği için iyi Müslüman olduğuyla teselli bulmaya çalışan nesle bakalım. Bir de Sad’ın hanımına bak!** Ümmete yardım söz konusu olunca her şeyi göze alıyor. Belki onu kocası bu durumdan dolayı boşayacaktı.

Sad gibi bir adamın bağladığı zinciri bir kadın çözebilir mi? Çözer, o ashap, o Resûlullah terbiyesi görmüş bir kadınsa çözer, boşanmaya da razı olur, onun yerine zincire vurulmaya da razı olur ama Allah için, Peygamberi için, ümmet-i Muhammed’e yardım etmek için cezaya razı olur ve Ebu Mihcen’i orduya gönderir. Bu da Sad’ın hanımı işte, bu da kadın. Bu da kadın. Mobilyalarına secde eden de kadın, bu da kadın!

Ebu Mihcen’i mi örnek alalım, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin terbiyesini görmüş Sad’ı mı örnek alalım, hanımını mı? Hangisini istersek, işte Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin okulunun mezunları buydu, böyle bir eğitimden onları geçirdi Efendimiz.

Kardeşlerim,

Hepimiz beşeriz, Âdem’in çocuklarıyız. Âdem’in çocukları olarak bu dünyada kulluk yapmaya çalışıyoruz. Bugün Ebu Mihcen, -Allah onlardan razı olsun, yeri cennet olsun, Allah’ın Arş’ının gölgesinde gölgelenenlerden olsun- bize ne büyük bir ders veriyor.

“Muhammedun Resûlullah” diyen bir sarhoşumuz bile, bu ümmetin sarhoşu bile, ara sıra ayılanı bile; hırsızı, katili, eşkiyası, yol keseni, hangi suçu işlemiş olursa olsun, bu ümmetin adamı olduğu sürece Allah’ın izniyle bu ümmetin ondan alacağı hayırlar vardır.

Hiç kimse kimseyi sokağa atma hakkına sahip değildir. Yaramazlık yapan çocuklarından ümidi kesen babalar, Ebu Mihcen’i gözünüzün önünde tutmayı unutmayın. Ebu Mihcen ki Peygamber gördüğü hâlde -aleyhissalatu vesselam- Allah’ın olan bir orduya katılmış biri olduğu hâlde matarasına koyduğu şarabını içebildi. Ama ayılınca, Allah’a dönünce baktı ki asıl yol Allah’ın yoludur. Şeytan onu tuzığa düşürdü, gitti mümin kardeşlerinin arasına katıldı. Bedir’de melekleri görmüş olan, meleklerin cihadını görmüş olanlar da “Allahuekber! Yeniden melekler indi!” zannettiler, sarhoş Ebu Mihcen’di inen.

“Bu çocuktan adam olmaz!” diyen anne-babaların gözlerinin önüne Ebu Mihcen’i getirmek istiyorum. “Bu çocuk adam olmaz!” diyen muallim, “Bu cemaat camiye geliyor ama bunlardan ümmet hayır görmez!” diyen imam efendi, “Bu kadın işe yaramaz!” diyen kocalar, “Benim kocamdan hayır gelmez!” diyen kadınlar; biz, hepimiz, yirminci asrın çirkefi içerisinde insan bulunmayan, Müslümanlığın zora düştüğü ve Müslüman adam bulmanın zor olduğu bir zamanda sarhoşuyla, ayığıyla, iyisiyle, kötüsüyle ümmet olmak zorunda olduğumuz bir zamanda, hepimiz, 1400 sene öncesine gidip Ebu Mihcen’i gözümüzün önünde seyretmek zorundayız kardeşlerim.

Allah ondan razı olsun. Bugün gözlerimizi yaşartan ve asla unutamayacağımız muhteşem bir ders verdi bize. Bir kere daha, Allah ona mezarında rahmetler eylesin. Çünkü

Ebu Mihcen'e Medine'ye geri gelmek de nasip olmadı. O fetih ordusunun içerisinde vefat etti ve bir kenara mezarı kondu, şimdi mezarı bile belli değildir ama adı belli, şanı belli.

Bize bir iz bıraktı. Hem Sad bin ebi Vakkas'ın elinden, onun kaleminden öğrendik, hem ondan öğrendik, hem Sad bin ebi Vakkas'ın Peygamber görmüş, terbiye görmüş hanımından öğrendik. Ne öğrendik? Bu ümmetin, "lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah" diyen her ferinde milimetrik ölçülerle de olsa, astronomik rakamlarla da olsa hayır vardır, Allah'ın izniyle.

"Muhammed Resûlullah!" diyen, bir tek kabloyla da olsa Resûlullah'a bağlantı kurabilen herkeste hayır vardır, bu umutla yaşamak zorundayız. Çünkü biz dağıtan değil, toplayan bir ümmetiz. Toplamak ve biriktirmek, bereketlendirmek zorunda olan bir ümmetiz.

Şimdi ben elbette bu sözlerimi, bu ağır örneği Müslümanlar'ın Filistin'de, Kudüs'teki işkencelerini, Suriye'deki, Irak'taki, Orta Doğu'daki durumu, Doğu Türkistan'daki durumu, Kafkasya'daki durumu düşünerek konuşuyorum ve Müslümanlar'ın Kafkasya'dan Güney Afrika'ya kadar çektiği sıkıntılar ve işkencelere karşı hiç dertlenmeyen, hanımına yalvarıp "Ver bana bir mızrak, ver bana bir poşet bulgur, götüreyim mümin kardeşlerime vereyim" diyecek hassasiyeti göstermemesini elbette örneklemek istiyorum. Yaptığım kıyas ve benzetme, öncelikle dünya çapındaki İslam derdimizdir. Müslüman kardeşlerimizin yaşadığı sıkıntılarla ilgilidir şüphesiz bu.

Bunu evlerimize de uygulamak istiyorum. **Belki sarhoş baba, sarhoş çocuk, sarhoş kadın var evinde... "Muhammedun Resûlullah" dediğimiz sürece kurtuluş umudumuz vallahi vardır! Çünkü "Muhammedun Resûlullah" ebedî olarak cehennemden çıkmanın da garantisidir.** "Muhammedun Resûlullah" diyen ve bunu ayıldığı zaman bağrına basan bir Müslüman, biiznillah cehennemde ebedî kalmayacaktır. Cehennemden ebediyen kurutulup sonunda cennete girecek bir insan bizim evimizin belası, musibeti de olsa, benim ailemin perişan olma nedeni de olsa, onun yüzünden girdiğim cezalar, taksitler, sıkıntılar bitmiyor da olsa Allah'ın cennet umudu bitmediği sürece, aile içinde ben umudumu bitiremem. Bitirdiğimiz takdirde Ebu Mihcen'i koyacak bir yer bulamayız, Allah ondan razı olsun.

Eğitimde de böyleyiz, vakıfçılığımızda da böyleyiz. Biz sonunda Allah'a gitmeyi gaye edinmiş müminler olarak "Sonunda Allah'ın rızasını kazanalım, sonunda Rabbimizin cennetine girmeyi hak edelim de bu dünya ne olursa olsun" dememiz gereken bir nesil olduğumuza göre, bunu demek için mümin olduğumuza göre, sonu cennet olsun, dünya zindan olsun dememiz gerektiği sürece... işte Ebu Mihcen'i görüyoruz ki -Allah ondan razı olsun- sarhoş olduğu hâlde ayılınca ümmetinin hâlini görüyor ve orada zincirlenmiş olsa bile oturmayı kendine yakıştıramıyor.

Kardeşlerim,

İsterseniz küçük bir ara verelim ve zihnimiz yerindeyse şöyle bir soruya cevap bulmaya çalışalım: Matarasına şarap dolduran Ebu Mihcen buydu. Alkolün adını bile telaffuz etmeyen Sad bin ebi Vakkas'ı tasavvur edebiliyor musunuz? Medine talebeleri, Medine nesli, Medine medeniyetinin ürünleri olan ashab-ı kiramın sarhoş olmayanlarını hayal edebiliyor musunuz? Ümmetinin hâlini nasıl içlerine sindirebiliyorlardı?

"Ümmet" deyince ne hatırlıyorlardı? Ağlayan bir çocuk, ezilmiş bir kadın, horlanan bir mümin, bombalanmış bir cami görececek olsalardı ve müminlerin elleri kelepçeli koyun

sürülür gibi sürüldüğünü görecektir olsalardı ne hâle gelirlerdi, ne derlerdi, ne yaparlardı? Tasavvur edebiliyor musunuz?

Billahi benim aklım duruyor. Bir şey tasavvur da edemiyorum. Ebu Mihcen ki şarabından sonra buydu; alkol görmemişleri, günaha eli ve gözü değmemişleri -ki büyük bölümü öyleydiler- ümmetin bu hâlini görselerdi teheccüde kalkacakları geceleri olur muydu onların acaba? Umre üstüne umre yaparlardı mıydı acaba?

Kardeşlerim,

Eğer size katkısı olacaksa bir düşünün; sarhoşu böyle olan bir neslin ayığı neydi? Sarhoş asla olmamışı, günaha hiç bulaşmamışı neydi? Bunları merak ediyorsanız size yardımcı bir ipucu verebilirim.

Yüz yirmi bin kişi, Resûlullah aleyhisselamın sahabisi oldu diye biliniyor. Bunlardan on bini bile -yani onda biri bile değil- Mekke ve Medine’de değil şu anda. Hacılarımızın ziyaret ettiği Mekke ve Medine kabristanlığında on bin sahabe yoktur ve hiçbiri baba toprağında gömülmedi. Villa aldıkları yazlık bölgelerinde de gömülmediler. Bu ipucundan onların hiç günah görmemişlerinin hâlini kıyas edebilirsiniz.

Onlar da evliydi. Hanımları vardı. Hiç olmayanın on çocuğu vardı. Onlar da yaşadılar bu dünyada. Onlar da Müslüman ve insan olarak belli haklara sahiptiler ama “Ey Rabbim! Ben senden cennetini isterim” sözünün eri oldular.

Nüfus kâğıtlarında hiçbir şey yazmıyordu çünkü nüfus kâğıtları yoktu. Ağzlarından çıkmış “Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah” sözü vardı sadece. O sözün eri olmaktan başka bir ayrıcalıkları yoktu.

İpucu vermeye devam ediyorum. Onlar o standartlarla cennete gittiler. “Daire savaşları, iş savaşları, diploma savaşları” diyebileceğimiz modern savaşlara tutulmuş nesil de biziz.

Onlardan bir farkımız var. Alimallah, bunu itiraf etmemiz lazım. Ashab-ı kiramda asla olmayan, bizde olan ayrıcalık var; bu da artık puanımız tabii. Bizim beş kandilimiz var! Ebu Bekir -kasemen billah- bu dünyadan hiçbir kandil gecesi görmeden gitti. Her gecesi kandil olan biri niye yılda beş defa kandil yapsın ki? **Ömer bin Hattab radiyallahu anh bir müftülükte imtihana tâbi tutulsa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin doğum gecesinin tam tarihini veremezdi ama Resûlullah’ın şeriatını bütün insanlığın dengi olacak kadar güçlü bir şekilde yaşadı.**

İpucu vermeye devam ediyorum.

Ashab-ı kiram Afrika’ya, Orta Asya’ya kurban hissesi göndermediler. Bunu adım gibi biliyorum. “Şurada darda Müslüman var, oraya kurban hissesi gönderelim” sözü ashab-ı kirama ait değildir. Bizdeki yanlışır anlamına demiyorum, bizdeki kandil gecesi yanlışır anlamına da demiyorum ama ashab-ı kiramın bu işlerden haberi yoktu. Kesinlikle bir yere ‘kurban hissesi’ göndermediler. Bir yere hisse gönderilmesi gerektiği zaman canlarını gönderdiler. Oğullarını ve kızlarını gönderdiler, onların yaptığı fedakârlık bize kurban hissesi olarak düştü.

“Burada ümmet-i Muhammed adına iş yapacak Allah dostu lazım” dendiğinde birbirlerini kırdılar adeta. Dış ülkede olduğunda hem oradaki maaşını alıyorsun hem burada hocalık maaşını alıyorsun diye değil!

Ömer radiyallahu anh, Ebu Hureyre'yi "Git, İslam'ı orada öğret" diye Bahreyn'e gönderdi. Ebu Hureyre yıllar sonra geldi, Ömer'in karşısına çıktı, "Geldim, şu kadar kişi Müslüman oldu" diyecek, Ömer de "Allah senden razı olsun" diyecek zannetti.

Ömer radiyallahu anh, "Ebu Hureyre!" dedi. O da

-Buyur ya emire'l-müminin!

-Ben seni birkaç yıl önce gönderdiğimde ayağındaki terlikler bunlar değildi, yeni terlik almışsın, nereden buldun bunları?

Üç yıl diplomat olarak Bahreyn'de durmuş, Ömer'in temsilcisi olarak kalmış.

Ömer'in kendisi yamalı cüppe giyiyor, diplomatı yeni terlik giyebilir mi? Elindeki değnek olarak kullandığı şeyle üstüne vura vura, "Ümmetin parasıyla yeni ayakkabı mı aldın!" diye diye Ebu Hureyre gibi bir adamı kırbaçlamaya kakmış.

Allah onlardan razı olsun. Oldu da nitekim. İpucu yakalamaya çalışıyoruz dedik. Sarhoşu bu olan neslin ayığı kimdi acaba? Buydu işte.

Kardeşlerim,

Cennete gelince, hiç kimsenin tereddüdü yok, eşitiz tabii! Biz bu dünyada bu kadar insan hakları safsatası dinledikten sonra cennetteki ayrılığa razı olur muyuz! "Niye bunlara farklı yer verildi?" diye hemen orada beyaz masaya müracaat!

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

Bizim Allah'tan başkasına sığınacak hâlimiz kalmadı. Ümmet olarak ne hâle geldik ki o neslin sarhoşuyla, bu neslin değil ayığını, bilmişini bile karşılaştıramıyoruz. Ama kuru beklentilere gelince herkes allame mübarek! Kim kâfir öldü, kimin yaptığı hareket kâfirliktir, kimin sözü doğrudur, kimin yanlıştır... Bu konularda herkes allame. **Başkasının imanı, başkasının cenneti, başkasının ölümü üzerinde herkes allame. Fedakârlığa gelince de herkesin mazereti de hazır.**

Aziz kardeşlerim,

Rabbim hepimizin ruhunu kabzedecek. Bir gün bu topraklarda olmayacağız. Bütün insanlığın da akibeti budur. Ve sonra bir gün bizi topraktan diriltecek. Eğer toprağa düştüysek topraktan, başka bir yerde yanıp gidenler de dirilecekler. Mahşer yerinde dirileceğiz. Ve hiçbir tercümana gerek kalmadan Arapça da Türkçe de İngilizce de nece konuşuyorsak dilinin ne olduğuna bakmadan ben ve Allah karşı karşıya kalacağız bir gün. **Ben ve Allah. Hepimizin gecelerini aydınlatması gereken umut, gündüzlerini karartması gereken korku bu olmalıdır.**

Bir gün ben ve Allah karşı karşıya kalacağız. O Allah azze ve celle, benden önce Ebu Mihcen'i dinlemiş olacak, Halid bin Velid'i dinleyecek, Enes ibni Malik'i dinleyecek, onun anasını dinleyecek. Onlarla da yüz yüze gelecek Allah. Asırlar sonraki nesil olarak bize de sıra gelecek. Ebu Mihcen'in bu hâlini görmüş olan Allah bizim bu müreffeh, şekerlerden şeker beğendiğimiz, obez olduğumuz, gıda fazlalığından dolayı hastanelere düştüğümüz, klimanın ısı azıcık düşük diye servis çağırdığımız hayatın sahipleri olarak; Kudüs haberlerini sadece televizyondan veya internette dinlemeyi mücahitlik zannettiğimiz anlayış ve idrakin sahipleri olarak biz de Rabbimizin huzuruna çıkacağız. Bizimle de hiçbir tercüman, hiçbir aracı, hiçbir kollayıcı, şefaathçi olmadan konuşacak Allah.

“Kulum!” diye bize de hitap edecek. Biz de sorgulanacağız. Bizden önce Ebu Mihcen sorgulanacak ama. Arkadaşlarının “Melek gibi vuruşuyordu” dediği adam da çıkacak. Geçmişinde sarhoştı, alkol vardı, belki Taif kuşatıldığında da Peygamber aleyhisselama kılıç kaldırmıştı. O da gelecek. Gafûr ve Rahîm olan bir Allah bulacak. Çünkü nedameti, o içtiği şarabı yüreğini öyle bir yaktı ki vurduğu kılıç darbeleri küfrün belini büktü, Mecusîliğin ateşini söndürdü. Nedametine, yaptığı hataya karşı pişmanlığına gökler şahit oldu, toprak şahit oldu. Binlerce mümin, mücahit şahit oldu.

Aziz kardeşlerim,

Ebu Mihcen -Allah ondan razı olsun- hepimize mektup yazmıştır. Bütün çağlara bu mektubu yazdı o aslında. Üzüntümüzden “Keşke Ebu Mihcen olayını dinlememiş olsaydık” deriz diye de korkarım. Hepimize mektubu var, adeta selamı var hepimize. Bu selamda ne diyor biliyor musunuz;

“Ey ‘Allah ve Resûlullah!’ diyen mümin erkekler ve kadınlar, sakın geçmişinize bakmayın, Allah’ı nerede bulmak istediğinize bakın.” Bu mektubunun birinci maddesidir.

“Ey bütün mümin erkekler ve kadınlar, vakıf başkanları, hocalar, hacılar, anneler, babalar, evlatlar, kocalar, hanımlar... siz kötülüğünüze değil, kötülükten kurtulup kurtulmadığınıza bakın.”

Ey ümmet-i Muhammed diye bir şeye iman edenler, ‘tek başıma değilim, ümmetim var benim’ diyenler, bu ümmette defolu insan yoktur, atılacak kimse yoktur. Bu ümmet, becerebilirsen Sad bin ebi Vakkas olursan, kocan Sad’dır diye düşünebilecek bir kadın olursan, bu ümmetin sarhoş adamından bile melekler gibi cihat eden, ibadet eden, mücahit, muttaki nesiller gelir. Allah bu ümmete Peygamber aleyhissalatu vessalam Efendimiz’in isminin bereketiyle büyük bir bereket vermiştir. Bu ümmetin meyhanelerinden bile gözyaşıyla “Allah” deyip ruhunu mümin olarak teslim edecek insanlar çıkabilir.

Bu ümmet, bakir bir ümmettir. Eski ümmetler gibi gökten üzerine lanet inmiş, göklerin kapısı kendisine kapılmış bir ümmet değiliz biz. Sarhoşumuzdan ayığımıza, suçlumuzdan masumumuza kadar hepimiz Allah’ın kuluyuz. Allah, bu ümmete kapılarını kapatmamıştır, hiç kimse bu ümmetten umut kesme hakkına sahip değildir.

Bizim sorunumuz; hasta yatağında sıtmayla boğuşurken bile cephedeki kardeşlerini seyreden Sad olma sorunudur. Sarhoş olsan bile, cinayet işlemiş olsan bile Allah’tan umut kesmeme ciddiyeti sorunudur.

Ve akıbeti ne olursa olsun, kocam beni boşayacak olsa bile ümmetim bu delikanlıya muhtaçken risk almaya mecburum, diyebilen hanımlar olmak zorundayız.

Gerisi Allah’a kalmış, Allah’ın yardımıyla hallolacak işler demektir.

Hamdele-salvele.